

Hartvig Frisch: Vi har allerede ved foregaaende Debatter i dette Ting vendt Blikket ud mod de mørke Begivenheder uden for vort Lands Grænser, som præger Tiden. I en saadan mørk Tid, hvor Aviserne hver Dag aabent drøfter Mulighederne for en kommende Verdenskrig, er det naturligt for alle alvorligt tænkende Politikere i videst mulig Grad at søge Samling om de for Folket afgørende Opgaver. I et saadant Ønske om Samling ligger ikke noget Krav om at udviske eller udslætte de Delingslinier, der grunder sig paa Ideer, som er og har været bærende for de politiske Partier. Disse Ideer, hvad enten de er af økonomisk, nationalt eller socialt Indhold, har været Kærnen, hvormod Partierne har krystalliseret sig, og det maa altid være Kendemærket for et frit Demokrati, at Befolkningen deler sig efter Anskuelser. Derfor er det ikke alle Spørgsmaal inden for Lovgivningen, hvormed en Samling vil kunne kræves eller endog blot være ønskelig. Hvis Enigheden nemlig blot kunde opnaas ved, at man lod Vanskelighederne være uløste, vilde Ulemperne ved en saadan Politik blive større end Fordelene, og Regeringen vilde miste sin Handlekraft. Derfor er de Røster, der hæver sig nu og da om en Samlingsregering, ikke af Aktualitet — synes mig —, selv om de sikkert er fremsat i den bedste Mening.

Det er de afgørende Spørgsmaal, hvormed en Samling i en saa truende Tid vil være ønskelig, og hertil regner jeg de Spørgsmaal, som enhver dansk Borger, ligegyldigt, hvilket Erhverv eller hvilken Beskæftigelse han har, og ligegyldigt, hvilke Ideer og Anskuelser han nærer, er og maa være interesseret i som Dansker og som Borger i et frit Land. Der er tre Hovedspørgsmaal, der her trænger sig frem: Vor Udenrigspolitik, Sikringen af vor Neutralitet og vor Forfatning.

Vedrørende vor Udenrigspolitik skal jeg ikke komme ind paa mange Gentagelser fra den Debat, der førtes her i Tinget den 8. April i Anledning af Statslaansforslaget. Kun skal jeg fastslaa, at alle Partier stillede sig bag ved Udenrigsministeren i Kravet om, at den Udenrigspolitik, Danmark maa føre, først og fremmest maa have Præget af en upartisk Holdning over for de Magtgrupperinger, der findes. Denne Formulering blev fremsat af Udenrigsministeren og tiltraadt, ogsaa fra et Parti, der ikke ellers har gjort det Synspunkt gældende. Dertil kan føjes Udenrigsministerens Fremhævelse af, at netop denne ubetingede Neutralitet er Hovedhjørnestenen i det nordiske Fællesskab, hvormed den svenske Udenrigsminister Sandler Dagen før Uden-

rigsministermødet i Oslo talte paa en Maade, som vandt Genklang i alle nordiske Lande. Jeg føjer her et Citat af Udenrigsminister Sandler's Ord til, et Citat, der blev fremført af den højtærede Udenrigsminister:

„Nordens virkelige Samlingslinie er ikke andet end en fælles Bestræbelse for ikke at inddrages i Krig. Der er ikke Tale om et Forsvarsforbund med ubegrænset Forpligtelse for alle tænkelige Muligheder, men om et Neutralitetsberedskab, der ogsaa udstrækker sig til visse begrænsede, militære Omraader.“

Det er en saadan Udenrigspolitik, hvilende paa en fælles nordisk Fredsvilje, om hvilken jeg ønsker at sige, at den maa kunne samle alle Danske. Men beklageligt nok har det vist sig, at der findes danske Kredse, der har sat sig det som Opgave at mistænkeliggøre selve den danske Udenrigspolitik. Det var ganske vist en Nordmand, Hr. Johan Vogt, som gjorde Begyndelsen i en Række Artikler, som vrilledes af Usandheder, men det var danske Kommuner og Nazister, som fortsatte med landsforræderiske Mistænkeliggørelser. Jeg finder i Bladet „De Danskes Vej“ for 25. Marts en skandaløs Artikel under Overskriften:

„Planlægges en ny dansk Forsvarsordning i Berlin?“

Herunder findes bl. a. følgende Sætning med meget kraftigt spærret Tryk, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Disse „militære Forhandlinger“ mellem Danmark og Tyskland er naturligvis ganske „uofficielle“ og „uformelle“, ligesom de Samtaler, der paa et tidligere Stadium er blevet ført om Grænsereregulering, de er saa uformelle, at et Dementi fra den danske Regerings Side er ganske ude af Stand til at undlive Forlydenderne derom.“

(*Ole Bjørn Kraft:* Fy!). Jeg ved fra den udenlandske Presse, at Løgnagtigheder som disse ligesom de tilsvarende fra Hr. Vogts og kommunistisk Side finder villig Vej ud i Verden. Derfor fremlægger jeg dem her i Dagens Lys og tilføjer det Spørgsmaal til Regeringen: Gives der ingen Grænse for, hvor langt en dansk Statsborger kan gaa i Løgnagtigheder, rettet mod den danske Stats Interesser? Kendes der intet Ansvar for en Kampagne af den Art? Det er maaske overflødig, men jeg skal dog lige tilføje, at disse Mistænkeliggørelser af den danske Stat stammer fra en Bevægelse, der kalder sig „Dansk Samling“.

Jeg gaar herefter over til det andet